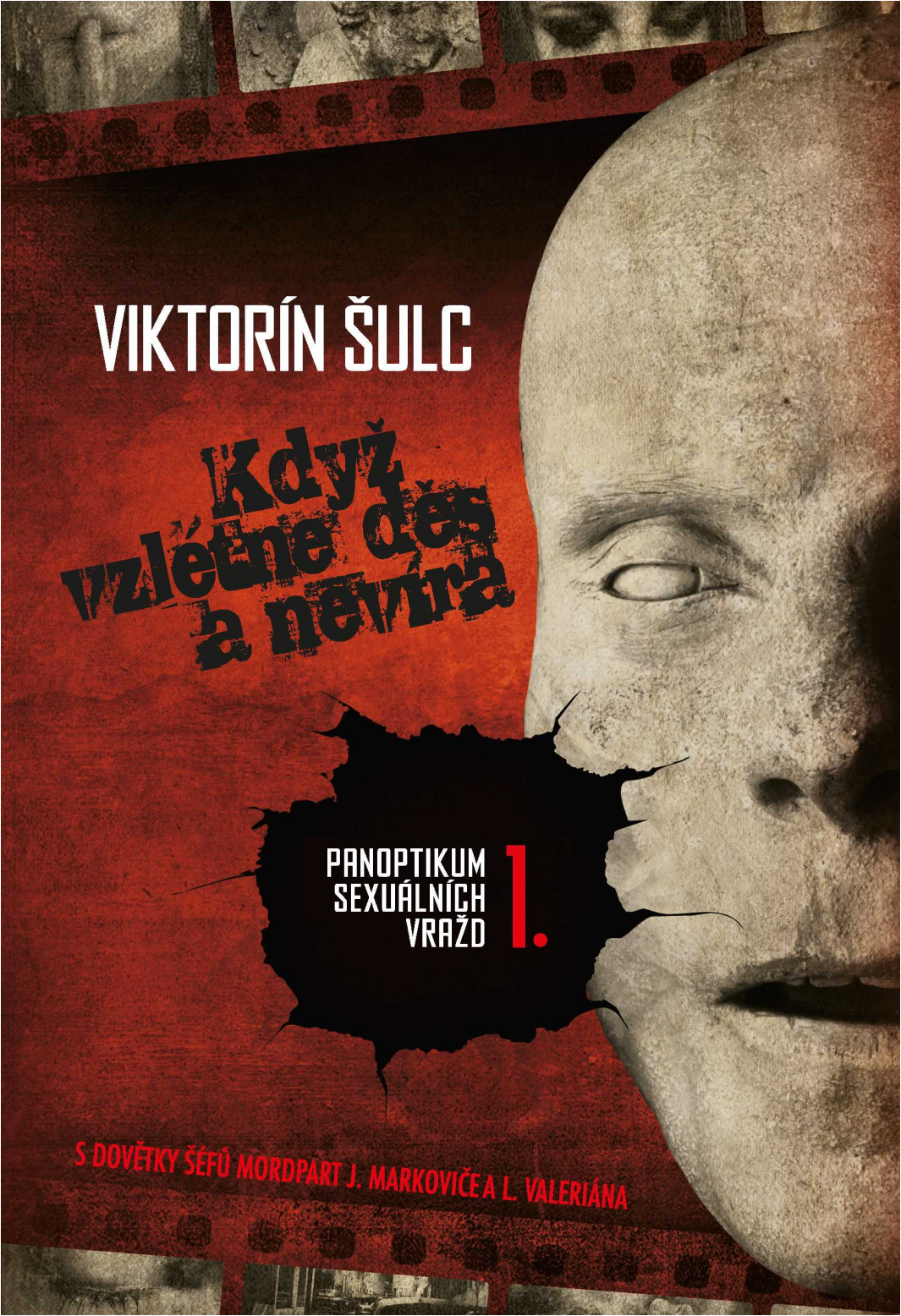

VIKTORÍN ŠULC

**Když
vzletne des
a nevíra**

PANOPTIKUM
SEXUÁLNÍCH
VRAŽD **1.**

S DOVĚTKY ŠÉFŮ MORDPART J. MARKOVIČE A L. VALERIÁNA

VIKTORÍN ŠULC

**Když
vzlétne des
a nevíra**

**Když
vzlétne děs
a nevěra**

VIKTORÍN ŠULC

**PANOPTIKUM
SEXUÁLNÍCH VRAŽD**

1.

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Viktorín Šulc, Jiří Markovič, Luboš Valerián, 2013

Photos © Vlasta Luřanská, Pavel Šmejkal a archiv autora, 2013

Cover © Lukáš Tuma, 2013

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2013

ISBN 978-80-7425-937-1 (ePub)

ISBN 978-80-7425-938-8 (mobi)

ISBN 978-80-7425-939-5 (PDF)

*Když dotkneš se mých
víček lehce dlaní,
ulétne zpod nich děs a nevíra...*

Úryvek z básně Victora Huga,
ale také epitař na hrobě zavražděné Šárky W.

*Věnováno památce skvělého kriminalisty,
především ale dobrého člověka
Jaroslava Zahrádky*

Alenčin děs za zrcadlem.....	9
Kdo vraždil nočňátka?	32
Slečna v kufrech.....	59
Dům hrůzy.....	101
Smrták bloudí krajinou	123
Zaváté stopy	174
Vražda v kině	216
Srdce z kamene	236
Dívka z nešťastné planety.....	266
Podezřelí zvláštní kategorie	289
Muž s pazurama.....	324
Smrt v čase vánočním.....	353
Tajemství kříže.....	393
Holky pod kytky	414

Alenčin děs za zrcadlem

Příměstská točna autobusu zdá se být v tuto pozdní hodinu lidu-prázdnou. Ve výklenku čekárny zimomřivě podupává jen několik schoulených postav.

Pankrác, Servác a Bonifác, takzvaní Ledoví mužové, zvrátili slibný začátek května do rozpačitého předjaří a studený vítr je zholá nepřijemný.

Konečně! Zvuk nastartovávaného motoru napřímí všechny obyvatele čekárny. Ale vůz ještě nenajíždí. Mladý řidič se něžně loučí s dlouhovláskou, která dnes večer projela celou linku trasy tam i nazpátek.

V postávání těchto autobusáckých madon, tak láskyplně a proti všem předpisům nalepeným na dvířka šoférské kukaně, jako by bylo cosi nadčasového. Sociálně orientovaný básník by možná vykutil ze svého nitra příměr, že takto odevzdaně čekávaly před branami šachet ženy horníků, dokud živitelé rodin nedojedli bramboračku z kastrůlků, pečlivě omotaných kostkovanými zástěrami před vychladnutím.

Poslední zahoukání klaksonu vyprovází dlouhovlásku na cestě k domovu, vzdálenému sotva půl kilometru.

Teď už na sídlišti svítí jen pár oken. Je pozdní čtvrtek, víkend na spadnutí a málokdo má chuť ponocovat.

Klapot dívčích střevíčků je nejsilnějším zvukovým terčem – každopádně hlučnějším než kradmá chůze kohosi, kdo obezřetně našlapuje jen o několik desítek metrů vpředu.

Důsledně se vyhýbá odrazu pouličních lamp, chvílemi mizí, pak se zas změní v stín plný vyčkávání... To když si chce ověřit, že příslib klapotu střevíčků, odraz zatím sebejisté chůze půvabného ženského mláděte, neustává.

Prolog

Vrtkavý osud vyměřil dívce krátký život – a i tak se jeho konec neodvratně blíží.

Míjí ruinu starého výměníku a jakoby šestým smyslem vytuší, že z nepřehledného přítmi ještě stojícího zdiva a trámů kdosi tiše vyběhl a kráčí za ní.

Dívka se ještě snaží ovládnout. Ještě se uklidňuje, že nemá cenu se ohlížet, že tam nikdo není...

Ale strach je silnější. Vždyť přítomnost čehosi cizího a nepřátelského je už přímo hmatatelná.

„Co je? Co chcete?“

A vzápětí se už beznadějně opuštěným místem, vskutku liduprázdným, neboť dívka přestává být živým člověkem a tvor proti ní se podobá spíš přízraku, rozlehne volání o pomoc, přecházející v přidušený, matný chropot.

VRAŽDA!

VRAŽDA!!!

Slavný Schikanederův obraz skupinky sousedů stojících na nuzném staropražském dvorku nad již bezduchým a zkrvaveným tělem mladé ženy¹ je věru znamenitou studií:

Deset lidiček se semklo do hloučku. Jedna žena vyběhla ještě v nedbalkách, přes které si narychlo přehodila pláštík. Muž s načervenalým nosem má už navlečenu řemeslnickou zástěru – to možná z jeho dílny a z jeho petrolejky se na dvorek line zář typického punktu schikanederovského světa...

Před nimi, blíž ke stěně domu, leží na dlažbě mladá žena.

¹ *Vražda v domě*, přelomové dílo Jakuba Schikanedera z roku 1890, olej na plátně rozměrů 203×321 cm. Podle pramenů Národní galerie byl temný dvorek vyústěním slepé Špitálské uličky, vedoucí z Rabínské ulice v již dávno zaniklém pražském Židovském městě. Sám Schikaneder „místo činu“ dobře znal, bydlel s matkou a bratrem nedaleko, na nároží ulic Dušní a Masařské.

Malíř jí propůjčil svěžest a půvab, navzdory smrti je pohlednější (obávám se použít slovo *přitažlivější*) než všichni stojící sousedé dohromady. Má nahá ramena a šíji, kam dohlédneme, nikde ani stopy po nějakém škrtidle, pod obličejem vidíme sporou kaluž krve.

Za pozornost stojí bosé chodidlo oběti. Pokud ohledáme obraz jako výseč místa činu (místa nálezu těla), musíme konstatovat, že ženiny botky nejsou k mání. Ztratila je snad během marného útěku před pachatelem?

Nebo ji vrah zardousil a v rámci kamufláže činu shodil z okna dolů? Zůstaly střevice někde v bytě?

Verzi předstírané sebevraždy ovšem vyvrací malá kaluž krve přímo před domovním vchodem. Nevedou od ní žádné šmouhy, jež by umožňovaly výklad plazícího se těla umírající oběti... Jinak řečeno, krevní stopa u vchodu podle všeho signalizuje prvotní střet vraha s obětí!

Některé postavy sousedů ustrnuly ve zděšeném úžasu, jiné emotivně lomí rukama nebo si překotně vyměňují cáry dojmů, podezření, dost možná falešných verzí.²

A zcela v popředí stojí malá holka, nakrucující svou hlavu v morbidní zvědavosti, aby co nejlépe viděla mrtvé do tváře a snad z ní i vyčetla nějaké hrozné tajemství...

Nepřehlédněte ji. Nezaslouží si to.

Vždyť patří mezi nás.

Pryč jsou časy malebných dvorků.

Sdělovací prostředky masírují – promyšleně a hned několikrát denně – P. T. veřejnost mediální sprchou o nových násilnostech, smrti a mordech.

Hruza zevšedněla, lidstvo je otrlejší. Přesto snad v každém z nás vyvolá slovo – ještě spíš výkřik – „Vražda!“ vnitřní explozi úleku,

² Podle kunsthistorické studie, která řešila obraz jako detektivní rébus, vraždil údajně mladší muž s knírkem, ten nejvíc gestikulující.

špatně potlačované zvědavosti a agresivních pocitů vůči pachateli, třebaš ještě neodhalenému.

A jedná-li se, to si troufnu skálopevně tvrdit, o **vraždu ze sexuálního pohnutku**, kdy se obětí stala mladá žena nebo dokonce dítě, popsané emoce několikanásobně vzrostou.

Proč tomu tak je? Fakt, že někdo úmyslně připravil svého bližního o život pro peníze, z nenávisti nebo ze žárlivosti, je odsouzeníhodný, ve své pokřivené logice však pochopitelný.

Ovšem snaha vcítit se do myšlenek sadisty, jenž utýral oběť pro vlastní rozkoš, z nás činí carrollovské Alenky, toporně krácející k zrcadlu – jdeme nahlédnout do světa věru vydařených potomků markýze de Sade a už předem se obáváme, co uvidíme.

Neboť dává-li sexus člověku křídla k napsání těch nejúžasnějších veršů, melodií a dalších uměleckých děl, dokáže ho stejnou silou strhnout i do nejhnusnějšího bahna.

Bojíme se toho, co dříme v lidském podvědomí.

Našem podvědomí.

Obludné činy jiných nám možná připomenou vlastní představy a tužby. Stydíme se za ně, někdy právem, většinou zbytečně. Každopádně bychom se k nim přiznali snad jen na mučidlech. Nebo psychiatrovi, těžko říct, co je horší.

O to častěji pak zvrácené činy psychopatů a deviantů nazýváme bestiálními. Hovoříme o monstrech, o *zvířatech v lidské kůži*. Což je hluboká mýlka – některých činů je schopen díky svému vyvinutému mozku a jeho abnormálnostem jedině člověk.

V někdejším *Panoptiku*, vydaném v roce 2001, jsem popsal devět případů v jednom jediném svazku, teď se mi podařilo nastrádat zhruba sedmdesát kriminálních kauz, spisů a podkladů pro plánovanou pentalogii.

Nicméně už tehdy jsem uvedl, že nemám za cíl zopakovat pro nepochybně poučeného čtenáře chronologický nebo abecední sled

„slavných“ zahraničních vrahů minulosti, tak jak je přinášejí záslužné publikace *Bestiální vrazi*, *Encyklopedie zločinu*, *Vrahové* nebo *Nejkrutější zločiny* atd.

Neměl jsem ctizádost omílat znovu všechny ty Fritze Haarmany, prodávající kusy těl svých obětí – vesměs mladých mužů – jako telecí maso, Edy Geiny, opásané řemenem s prsními bradavkami utýraných žen, Alberty Fishe, vařící si maso zavražděných dětí s cibulí a mrkví, nebo je opékající na slanině...

O některých smutných celebritách tohoto ražení se zmíním jen okrajově a pouze tehdy, bude-li mít nějaká okolnost či motiv vztah k popisovaným případům tuzemským.

Chci se znovu zaměřit jen a jen na pachatele sexuálně motivovaných vražd, působících v období let 1899–2012, úhrnem tedy 113 roků, v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

A nedělám to, na mou duši, z jakéhosi zvráceného patriotismu, ale z jednoho prostého důvodu: kniha s podobným tématickým zaměřením, šíří záběru i územním vyhraněním před *Panoptikem* ani po něm neexistovala.

Dovolím si však nyní, jako malé historické ohlédnutí, citovat podrobněji jeden jediný případ – jakousi *alma mater* všech podobných kauz.

Možná, že se bude někomu zdát předposlední dekáda předminulého století dávno odbytou záležitostí. Jsem ale přesvědčen, že startovací dráha moderní historie sexuální vraždy se datuje od ponurých dnů srpna 1888, kdy v krivolakých uličkách East Endu řádl muž, který sám sobě dal přezdívku *Jack the Ripper*.

Jack Rozparovač!

Proč vlastně *dávám ožívati starým přízrakům*?

Kauza Jacka Rozparovače v sobě totiž nese symbolickou trojčlenku, kód obdobných případů příštích mnoha desetiletí:

A) Krvavý zločin, vyvěrající z pachatelových zvrácených pohnutek, děsící populaci.

B) Důležitá, byť někdy sporná úloha sdělovacích prostředků. Jejich prostřednictvím promlouvá k veřejnosti policie, ale někdy i pachatel sám.

C) Hon na vraha je masivní, při své nezacílenosti těžkopádný, takže neúspěch není vyloučen.

Jack poprvé udeřil v obvodu *Spital Fields* před půlnocí 6. srpna 1888. Pětatřicetiletá prostitutka Martha Turnerová měla kromě několika desítek bodných ran prořízlé břicho a hrdlo.

Poslední den téhož měsíce následovala smrt 40leté Mary Ann Nicolsové s hlavou oddělenou od těla a vyvrženými vnitřnostmi. Prosektor ohledávající tělo se vyjádřil, že ještě nikdy nespatriil něco tak hrozného. Podle způsobu zasazení ran stanovila policie předpoklad, že pachatel bude levák a že musí mít určité medicínské znalosti.

V neděli 9. září byla na *Spital Fields* nalezena další oběť, 48letá Annie Chapmanová. Kromě prořízlého hrdla jí pachatel odborně vyňal vaječníky a ledviny. Detektivové *Scotland Yardu* získali popis muže, kterého si v průběhu noci Annie odváděla údajně jako posledního: jednalo prý se o vysokého, pobledlého muže s černým šviháckým knírkem. Kde ho hledat?

Londýnský East End konce předminulého století byl lidským odkladištěm průmyslové metropole, horším předchůdcem pozdějších periferií a vykřičených sídlišť. Chudinskou čtvrtí, kde padesát procent dětí zmrálo do šesti let od narození podvýživou nebo neléčenými nemocemi.

Sem žádný slušný člověk v noci nezabloudil, koledoval by si totiž o ránu kudlou, v lepším případě jen ztrátu portmonky. Existoval snad jediný důvod, proč by si londýnský dandy měl zajet kočárem mezi chudinu – East Endem se v oněch dobách pohybovalo třicet tisíc prostitutek...

Ideální loviště pro sadistického sériového vraha: 30 000 ke všemu svolných a v podstatě bezbranných holek, ženštin a bab, které si

musely vydělávat na živobytí, i kdyby zprávy o neznámém vrahovi byly stokrát děsivější!

Ve středu 26. září 1888 obdržela Central News Agency dopis: „*Mám spadeno na kurvy a nepřestanu s tím, dokud nepadnu vyčerpáním.*“ Podepsán Jack Rozparovač.

Brzy se ale ukázalo, že sil zbývá muži, jehož přezdívka se okamžitě ujala, víc než dost!

V neděli 30. září, navzdory hustým policejním hlídkám, spáchal v obvodu Whitechapel hned dvě vraždy. Po usmrcení Elisabeth Strideové nedošlo k zohavení těla. Chtěl si snad někdo vyřídit účty na Jackovo konto?

Prosektor podle provedeného řezu na hrdle usoudil, že se jedná o Rozparovačovo dílo, pachatele však během útoku kdosi vyrušil. O několik hodin později nalezené tělo Catherin Eddowesové už bylo zohaveno ve vrahově zběsilém stylu...

Následovalo pět týdnů přestávky. Ale než si stačili vyděšení obyvatelé East Endu a dost možná i zaměstnanci Scotland Yardu lehce vydechnout, byla 9. listopadu 1888 nalezena ve svém bytě zavražděná prostitutka Mary Jane Kellyová s hlavou oddělenou od těla. Její srdce položil vrah na polštář a útroby zavěsil za střeva na klice okenního rámu!

To byla šestá a poslední Rozparovačova vražda. Od té chvíle se odmlčel svými činy i svými dopisy.

Skončil snad ve vězení pro nějaký jiný delikt? Zmizel raději z britského království? Nebo dokonce zemřel?

Tyto notorické otázky – dodnes si je totiž kladou v jiných neobjasněných sériových případech celého světa potomci londýnských detektivů – zůstaly nezodpovězeny. O to obšírnější prostor zbyl na dohady.

Mezi nejvíc podezříváné patřil právník Montague John Druitt. Verzi podporuje fakt, že tento zádušný advokát spáchal v listopadu 1888 sebevraždu skokem do Temže. Prý v pominutí smyslů.

Někteří *ripperologové* ovšem tvrdí, že Druitt byl usmrčen na nejvyšší rozkaz. Až příliš dobře se prý znal s některými členy královské rodiny a odhalení jeho zločinu hrozilo rozpoutáním neúnosného skandálu.

Ani tak nevyšel britský trůn z Rozparovačova řádění nejlíp. Dalším *úhlavním* podezřelým byl vnuk královny Viktorie princ Albert Viktor, který jako duševně nemocný zemřel ve 28 letech. Vědělo se o něm, že nenávidí ženy, obzvlášť však nevražil na prostitutky.

Tato verze by částečně vysvětlovala, proč se metropolitní policie dopustila tolika povážlivých chyb. Mimo jiné, proč sám policejní komisař sir Charles Warren smazal křídou napsaný vzkaz na zdi nad zuboženým tělem Edowesové: „Židé jsou lidé, které nikdo z ničeho neobviní.“

To byla minela!

Jako by nešlo o důležitou stopu, nabízející možnost porovnání rukopisu a pravopisu údajných Rozparovačových zpráv, zaslaných do novin, s křídovým vzkazem!

Sir Charles každopádně pochybil, nicméně zasvěcení historikové mají pro prince Alberta Viktora alibi – v době Rozparovačova vraždění prý prokazatelně pobýval ve Skotsku.

Z vrozeného pedantismu doplním, že některé prameny počítají Jackovy oběti teprve od druhé mrtvoly, tedy od nálezů těla Mary Ann Nicolsové. Vražda prostitutky Turnerové svým modem operandi prý do Jackovy série nepatří.

Protože jiní solidní badatelé nešťastnou Turnerovou naopak započítávají, ba nevylučují, že Rozparovačových obětí mohlo být ještě víc, nechám demokraticky na čtenářově vůli, ke kterému táboru *ripperologů* se chce připojit.

Sérioví vrazi přitahují svými činy zájem veřejnosti, stranou nezůstávají ani múzy. Jack Rozparovač znamenal první *star* svého druhu, dodnes ho chápeme jako knížete mezi kmány – o jeho případu

byla napsána až neuvěřitelně dlouhá řada románů či děl z oblasti literatury faktu.

Pozadu nezůstala ani filmografie. Tuzemský divák se snadno rozpomene na tři tituly. Vražda na úrovni z roku 1979 reflektuje situaci, kdy se po Jackových stopách pouští sám Sherlock Holmes v podání aristokratického Christophera Plummera.

Jak už napovídá titul, stopy míří do nejvyšších kruhů – vraždy mají jen předstírat dílo sadistického vraha, ve skutečnosti jde o chladnokrevné a promyšlené odstraňování svědků skandálního poklesku nehodného člena královské rodiny.

Ke stému výročí děsivých událostí, tedy v roce 1988, natočila BBC téměř tříhodinový hraný dokument *Jack Rozparovač*, u nás vysílaný poměrně s časovým odstupem.

Podle mého soudu jde o velmi zdařilou non-fiction, ve které se tvůrci pokusili – údajně po důkladném mnohahodinovém studiu všech dostupných dokumentů – rozluštit tajemství pachatelovy totožnosti.

Vraždit měl sir William Gull, královnin lékař, význačný vědec a průkopník psychiatrie, sám prý ovšem trpící rozdvojením osobnosti. Inspektora Abberlina, pověřeného vyšetřováním série vražd, si zahrál jako vždy výborný Michael Caine.

Nepochybně víc vzdychaly spanilomyslné divačky nad Frederickem Abberlinem v podání Johnnyho Deppa v kasovním trháku *Z pekla*, natočeném v roce 2001 podle stejnojmenného světově proslulého komiksu.

Dobrý a logický titul, vždyť *From Hell* neboli *Z pekla* zněla odesílací adresa dopisů Jacka Rozparovače!

Tvůrci si pro natáčení vybrali Českou republiku. Točili na několika zámcích, také na Pražském hradě. V blízkosti barrandovských studií dokonce nechali vystavět velmi zdařilou kopii starolondýnského Whitechapelu, sugestivního prostředí úzkých, křivolakých uliček a letité dlažby – kamera měla k dispozici opravdu znamenité exteriéry!

Obrázky pěkné, děj místy kostrbatý, vybočující z pravidel žánru. Konkrétně řečeno, nezkousnul jsem Deppa, požívajícího coby smutníci vdovec Abberline opium, aby v následném jasnovidném transu zahlédl příští Jackovy vraždy...

Hlavní zápleтка se povedla mnohem líp, včetně motivu vražd – skupinka pouličních holek chce vytrískat majlant, protože ví o utulávaném skandálu. Místo peněz se ovšem dočkají blýskotu dlouhého a ostrého Rozparovačova nože.

Tvůrci filmu *Z pekla* měli finančních prostředků zřejmě dost. Velmi věrohodně totiž vypadaly protetické figuríny, znázorňující zmasakrovaná těla obětí, byť na plátně dostaly jen vteřinový prostor.

Vzpomínám, jak krátce po natáčení mně plukovník JUDr. Ivan Smékal ukázal barevnou fotografii, která poněkud anonymním až záhadným způsobem doputovala na adresu pražské mordparty:

Viděl jsem zkrvavenou, ubodanou, ještě spíš rozřezanou mrtvolu mladé ženy, ležící v jakési anonymní místnosti. Snímek evidentně nepocházel z nějakého vyšetřovacího nebo soudního spisu. Nicméně obrazová výseč z místa činu byla tak děsivá, že by se za ni „nemusel stydět“ ani trojnásobný vrah Gančarčík!³

Co to má znamenat?

Nějaký mord, o kterém detektivové nemají tušení?

Poslal snímek neznámý zvrácený násilník jako výzvu k souboji?

Nakonec se ukázalo, že šlo o škodolibý žertík neznámého vtipálka z filmového štábu, který tajně, jistě přes zákaz produkce, nafotil jednu z Jackových *obětí*, prozatím čekající na své uplatnění v jakémsi karavanu...

Bublina rychle splaskla, nicméně lze s nadsázkou tvrdit, že slavný Rozparovač na čas zaměstnal i pražskou mordpartu.

³ viz 2. díl, kapitola *Pan neviditelný*

Uvědomuji si, že jako netopýří stín proletělo předchozími řádky už několikrát slovní spojení *sexuální vražda* – koneckonců obsažené i v podtitulu knížky samé.

Co vlastně tato kategorie trestného činu vraždy, podle nového trestního zákoníku spadajícího pod § 140,⁴ teoreticky představuje?

Zhruba šedesát až osmdesát let staré prameny rozeznávají tři klasifikace případů:

1. Vraždě předchází znásilnění nebo pokus o ně. Smrt samotná je jen vyústěním, ještě spíš zastřením předchozího zločinu (tzv. „deckunsmord“), odstraněním oběti v nebezpečné roli svědka.

O jaké pachatele se jedná? Znamý forenzní psychiatr a sexuolog MUDr. Pavel Zemek, bohužel již zesnulý, s vehemencí sobě vlastní říkal:

„Jsou to většinou podnapilí mladíci, kterým nechybí sexuální apetit, zato jim schází seznamovací fáze nebo ji dramaticky zkracují. Jim se prostě nějaká dívka zalíbí, ale místo namlouvání ji rovnou napadnou. Tam, kde se normální kluk snaží dívce něčím zalíbit a upoutat její pozornost, mají oni blok.

Velmi často si nevěří nebo se dokonce stydí, a tak řeší svůj problém po svém. Včetně vraždy po dokonáném znásilnění, protože se bojí ostudy a kriminálu.

Dost často vrcholí tragédie i ve chvíli, kdy znásilněná dívka našťavaně poví: *Já tě znám, ty seš Pepíček z vedlejší vesnice, a já tě udám!*“

Zkušené policisté dávají poslednímu tvrzení placet... Je to lidsky pochopitelné, ale zároveň i to nejhorší, co může ponížená oběť ve svůj neprospěch udělat. Už jsem několikrát slyšel možná cynický, leč přiléhavý termín: *Napsala si parte*.

⁴ Jedná se o zákon č. 40/2009 Sb., platný od 1. 1. 2010. Drtivá většina případů popisovaných v rámci této vícedílné knihy ovšem spadala ještě pod § 219 zákona č. 140/1961 Sb.

2. Součástí sexuálního násilí je vražda nebo tak brutální zacházení s obětí, jež nemůže nést ke smrti.

Pachatel při svém vyvrcholení ženu většinou škrtí nebo rdousí, po činu ji zanechává v tzv. *odevzdané poloze*, nahou nebo s obnaženou dolní částí těla a roztaženými nohama.

Fotky z místa činu jsou zásluhou technického vývoje černobílé, barevné, digitální, nicméně jakoby šlo pořád o stejný *učebnicový* záběr: Neobjasněné vraždy pražských prostitutek z dvacátých let minulého století, Mrázkovo řádění na Chomutovsku nebo zasněžená mrtvola ženy na střeše severomoravského paneláku – leitmotiv a kompozice snímku se prakticky nemění.

3. Cílem je vražda sama. Pachatel jednoduše zabíjí proto, že mu to dělá dobře a násilná smrt sexuálního objektu pro něj představuje nejlepší způsob ukojení.

Barvitě, leč trefně konstatuje Josef Šejnoha ve své prvorepublikové knize *System kriminalistického vzdělávání*:

„Vrah nalézá uspokojení v mukách oběti, která se před ním svíjí ve smrtelných křečích. Krev tryskající z otevřených tepen nebo rozdrásané maso jejích svalů, chvějící se a živé, to vše uvádí vraha do pohlavní extase.“

Takové zločiny jsou vskutku krvavé, deviant útočí bodnou zbraní proti prsům, břichu a okolí genitálu, často dochází k otevření břišní dutiny nebo odřezání nějaké části těla, kterou si pachatel odnáší z místa činu jako trofej.

Tyto případy byly dřív klasifikovány jako **pravé vraždy z vilnosti**. K pohlavnímu styku nemusí vůbec dojít. Pachatel často ejakuluje v průběhu činu, někdy se vzruší znovu a pak onanuje, nebo souloží s umírající či již mrtvou ženou.

Podobný modus operandi používal většinou Mrázek, střílející své oběti pistolí. V takové souvislosti se ovšem nejedná o klasickou nekrofilii, tedy o soulož s mrtvolou, nesoucí už různé známky hodin

či dokonce dnů, jež uplynuly od okamžiku smrti – tedy markanty probíhajícího rozkladu.

Naopak, devianty Mrázkova typu přitahuje „význam těla, které sice ještě nepozbylo vlastností těla živého, přesto je již bezvládnou hmotou“.

V moderní terminologii se pojmy **smilné násilí** či **vilnost** vytratily. Klasifikace se prakticky zúžila na tzv. **zastírací vraždy** a na **vraždy s výrazně sadistickým motivem**.

Praxe se beztak vymyká škatulkování. Vyhodnocením podoby místa činu, nálezem soudních lékařů na těle oběti či znaleckým zkoumáním duševního stavu pachatele dochází často k překrývání obou kategorií.

V některých případech sexuálních vražd, zejména tam, kde se stane dějištěm truchlohry malé město nebo obec, míří kriminalisté za pachatelem takřka najisto.

Lidé z okolí – v lepším případě policista dobře obeznámený se zdejším prostředím – brzy upozorní na mentálně opožděného mladíka, který už jako dítě týral zvířata nebo při koupání v rybníce *topil* děvčata o poznání agresivněji než jeho rozjívění vrstevníci.

Nejde ovšem zdaleka o pravidlo. Vražda spáchaná prvního lednového večera roku 2004 v obci Kmetiněves⁵ je velmi pádným důkazem, že sexuálního agresora, byť s mimořádnou mírou deviace, si nelze prvoplánově představovat jako napůl uslintaného blbečka či neurvalce každým coulem.

Kdo by to do toho tichého a slušného kluka řekl? Vždyť se zdálo, že ho snad holky ani nezajímají... Okolí po odhalení viníka žasne. Někdy je zaskočen i pachatel sám.

V dubnu 1999 jsem pod titulkem *Stín v zádech* novinářsky referoval o zajímavém případě, na který mne upozornili plk. JUDr. Luboš Valerián a soudní lékař MUDr. Igor Dvořáček z Ostravy:

⁵ viz 4. díl, kapitola *Chtěl jsem si jen bodnout*

Šestnáctiletý Jirka studoval střední školu, chodil s dívkou, jezdil na motocyklu. Prostě normální kluk, mezi vrstevníky každopádně oblíbený. 8. března 1994 ho požádala čtrnáctiletá Marcela, jestli by ji nenaučil jezdit na motorce.

Odjeli na odlehlejší místo a pokusili se o pár řidičsky nevalných koleček. Nejspíš o výuku jízdy tolik nešlo. Mladí lidé se začali procházet. Marcela Jirkovi řekla, že se jí líbí. Že by s ním ráda chodila. Začali se líbat.

„Vzájemně jsme si přitom vsunovali jazyk do úst. Najednou jsem ucítila, že mi ukousl špičku jazyka a ve stejnou chvíli mě začal škrtit. Snažila jsem se ho odstrčit. Upadli jsme.

Vzal nějaký kámen ze země a dvakrát mě s ním praštil do hlavy. Snažila jsem se uniknout, ale marně. Řekl mi, že jestli se nesvlíknu, že mě zabije. Zase mě škrtil, a to dost dlouho. Začala jsem křičet, že ho poslechnu.“

Jirka povalil nahou Marcelu, v tu chvíli ještě pannu, na blízkou lavičku a znásilnil ji. „Hrozně mě to bolelo, ale nebyla jsem schopná se bránit. Navíc mě strašně bolel poraněný jazyk, celá ta bolest mě prostoupila, ochromila mě,“ vypověděla později kriminalistům dívka.

„Když jsme se oblékli, věděla jsem, že v tomhle stavu bych netrefila domů. Měl jsem strach, že Jirka uteče,“ tvrdila Marcela, v krutém paradoxu vůči událostem, jež měly ještě následovat. „Tak jsem ho chytla za ruku a řekla mu, ať mě odveze do nemocnice.“

Nakonec zajeli k vysokému říčnímu splavu, kde Jirka pomohl Marcela, aby se umyla od krve. Požádal ji, aby v nemocnici řekla, že spadla z motorky a kousla se do jazyka. „Připadal mi hrozně nervózní,“ vzpomínala Marcela.

Ve chvíli, kdy dívka stála těsně nad srázem splavu, Jirka do Marcely strčil. Pád do šestimetrové hloubky, zčásti do vody, zčásti na kamennou zídku dole, přivodil dívce další zranění. „Pochopila jsem, že mě chce zabít. Utekla jsem proto k nejbližšímu domu a zazvonila o pomoc.“

Pachatelovo sexuologické vyšetření odhalilo falopletyzmografickou metodou výraznou sadistickou složku ve struktuře sexuální motivace. Mladík nepotřeboval vstřícnou milenkou. Tím, že děvčeti působil bolest, trýznil ji a ponižoval, vytvořil situaci, aby si mohl na ztýrané a zastrašené oběti vynutit soulož.

„Nevím, kde se to ve mně vzalo. Jel jsem jako nějaký stroj,“ poznamenal Jirka při pozdějším popisu své agrese. Diagnóza sexuální deviace znamenala logické, byť překvapivé zjištění pro řadu lidí. Zejména pro dívku, se kterou Jirka už necelý rok chodil: „Byl ke mně vždy jemný, ani v důvěrných chvílích se nechoval agresivně.“

Mladistvý byl odsouzen ke čtyřem letům vězení a následné ochranné ústavní léčbě. Soud vyhodnotil událost jako souběh dvou trestných činů:

Pachatel nejprve užitím násilí a nebezpečným vyhrožováním přinutil oběť k souloži. Vzhledem ke zjištěné deviaci byla jeho schopnost ovládací snížena, navíc se mu něco podobného stalo poprvé.

Následující pokus vraždy ovšem už neobsahoval náboj deviantní agrese, ale byl typickým příkladem zakrývání předchozí trestné činnosti likvidací oběti.

Dodám, že velmi podobně postupují soudy v případech pachatelů, o kterých hovoří o několik odstavců dříve psychiatr a sexuolog Pavel Zemek.

Akt znásilnění mohou eventuálně provázet určité polehčující okolnosti, v tom sehraje klíčovou roli forenzní posudek o **zachování, snížení, či vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností**. Následná vražda ovšem už není projevem mysli zastřené pohlavním pudem, ale kalkulem, jak se zbavit jediného svědka předchozího poklesku.

Už několikrát jsem použil termínu *sériový vrah*. Bohužel, velmi často se v médiích setkávám s chybným zaměňováním tohoto pojmu s termínem *masový vrah*. Rád bych proto připomněl rozlišovací klasifikaci FBI, logickou a přehlednou:

1. Mass murder – masový vrah usmrtí minimálně čtyři oběti na stejném místě, během stejné události. Příkladem mohou posloužit kauzy jakoby náhle zešilevších jedinců, kteří s arzenálem zbraní vylezou někam na střechu a během pár okamžiků povraždí vše živé na dostřel.

V tuzemské kriminální historii najdeme příklad v Olze Hepnarové (nar. 1951). Podle svého vyjádření se cítila jako *Prügelknabe* (otloukánek) a hnala ji zloba vůči společnosti, jež jí domněle či skutečně ubližovala.

„Oplatím svým nenávisníkům!“ napsala v dopise, zakončeném vyhlášením „rozsudku smrti přejetím“. V červenci 1973 v Praze na třídě Obránců míru (dnes Milady Horákové) usmrtila cíleným nájezdem rozjetého nákladního automobilu na tramvajovou zastávku osm lidí.

2. Hike killer – vrah na túře nebo také potulující se vrah usmrtí několik lidí na několika místech v krátkém časovém úseku. Někdy je užíváno i přívlastku *spree*, ve smyslu flámovat, hýřit nebo řádit.

Příklad z domoviny? Žárlivostí pomatený Josef Svoboda v únoru 1967 v Bukovicích na Šumpersku umlátí sekerou své čtyři syny, ukradeným traktorem ujel hezkých pár kilometrů, aby v další obci Vlčice pokračoval ve vraždění těch, kteří „všechno zavinili“ – jednalo se o manželčiny příbuzné.

Zůstalo za ním celkem sedm mrtvých, tři ženy včetně Svobodovy manželky svá zranění přežily. Do trámu ve stodole pak vedle uvázaného provazu vyryl dvě jména, svoje a manželčino, ale nakonec z Vlčic utekl ke kamenolomu Hutberg, kde skokem z výšky ukončil svůj život.

Nemusí se vždy jednat o rodinnou pomstu. Motivace *vraha na túře* může samozřejmě kolísat i mezi loupežným a sadistickým zacílením, což v praxi potvrdili nechvalně známí pánové Kott s Kutílkem, zaslouženě požívající péče speciálního vězeňského oddělení pro doživotně odsouzené zločince.⁶

⁶ viz 2. díl, kapitola *Cestáci s vraždou*

3. Serial killer – sériový vrah zbaví života tři a více lidí v oddělených časových intervalech. Během jedné události ovšem pochopitelně může zavraždit dvě osoby najednou.

Jako typického představitele můžeme opět jmenovat Václava Mrázka, polymorfního sexuálního devianta, který ze sadistických pohnutek usmrtil šest lidí v rozpětí let 1951–1955, když naposledy zavraždil mileneckou dvojici.

Při výčtu zmiňovaných maniáků typu Haarmana, Geina, Fishe, ale i Krafra nebo Bundyho s několika desítkami obětí na kontě, vyvstává logická otázka, proč tuzemská historie podobné kauzy s vysokou množinou mrtvých prakticky neregistruje.

Mrázek sám měl na kontě „jen“ sedm mrtvých, Hojer pět, *sparta-kiádní vrah* Straka tři,⁷ Gančarčík rovněž tři – v jeho případě ovšem nešlo o projev typického sériového vraha, on patří spíš do škatulky sériových znásilňovačů.

Vysvětlení spočívá v malých rozměrech našeho státu a vysoké hustotě obyvatelstva. Nemáme nekonečné dlouhé a poloprázdné dálnice, které poskytují sériovým vrahům jak oběti, tak anonymitu.

Při známém nedostatku finančně přiměřených bytů nemůže pachatel udeřit několikrát v jednom regionu, aby se vzápětí s hořící pūdou pod nohama rychle přestěhoval do druhého.

Nelze napodobit ani model více než padesátinásobného vraha Čikátily, starostlivého otce a dědečka, který jako zásobovač najezdil dlouhé stovky kilometrů v lesnatém kraji Rostova nad Donem, a v nádražních čekárnách či na perónech si vybíral mezi mladými ženami a dětmi osamělé oběti...

⁷ Existují samozřejmě i sérioví vrazi s jinou motivací než sexuální: Biederman, Černý, Roubal nebo manželé Stodolovi vylepšovali pomocí zločinů svou finanční situaci. Výjimku znamená heparinový vrah Zelenka, ošetřovatel užívající si svou moc nad osudem pacientů: *Jak se rozhodnu? Dám ti život, nebo smrt?*

Nicméně potřebné psychotypy pachatelů sériových vražd u nás rozhodně existují. Otčím Pekárek a jeho vyženěný syn Belušiak se doslova stali dvoučlennou vraždící úderkou,⁸ pracující podle dobře, až příliš dobře fungujícího modu operandi. Ve velkoměstě jako New York by možná dosáhli dramaticky vysokého počtu obětí, parametry provinční Mladé Boleslavi jim – díky Pánu Bohu – podrazily nohy.

Sexuální devianti patří k lidem jen málo sdílným.

„Pokud se nejedná o pachatele s výrazně nízkým IQ, pokud si zachoval alespoň trochu sebeúcty, bude hledat pro svůj čin jakékoliv vysvětlení, než aby si přiznal deviaci. Natož aby se o ní naplno rozhovořil,“ řekl mi forenzní psycholog PhDr. Karel Netík.

Zajímavě glosoval tento problém brněnský kriminalista podplukovník Vladimír Matoušek:

„Prvním závažnějším trestným činem pachatele Lubase bylo, že si vytypoval ženu, šel nějakou dobu za ní a pak ji napadl nožem. Jednalo se o nebezpečný útok, ta paní byla vážně poraněna v obličeji, utrpěla psychickou újmu. Lubas ale sexuální podtext své agrese nepřiznával a tvrdil, že ho našťvalo, když mu paní nechtěla uhnout z cesty.

Dostal šest let, ale díky havlovské amnestii z roku 1990 odešel z kriminálu dřív. O pár měsíců později ubodal studentku na dámské toaletě v budově pedagogické fakulty. Jako jeden z prvních pachatelů u nás byl usvědčen pomocí analýzy DNA a byl odsouzen k 23 letům odnětí svobody. Z trestu si ale odpykal jen pár měsíců – oběsil se v cele...

Zažil jsem i vraždu mezi mladými milenci kvůli rozchodu. Vyzápat se ze vztahu chtěla ona, on ji kvůli tomu uškrtil. Při činu došlo k sexuální agresi, včetně análního koitu. To však šestnáctiletý mladík popíral, přesně řečeno vysvětloval nám, že sexuální vraždu jenom simuloval. *Co si myslíte? Že jsem snad nějaký úchyl?* rozčiloval se...

⁸ viz 3. díl, kapitola *Lovci žen*

A ještě jednu vzpomínku mám. Na pachatele, který se zásadně nepřiznával. Proč jste se před tou paní obnažoval? *Šel jsem se vyčurat*. Proč jste ji potom napadl? *Ona mě urazila*. Tak proč jste ji stahoval kalhotky a chtěl ji znásilnit? To už mi neodpověděl, jenom naštvane krčil rameny.“

Jen zřídka se dostane znalcům tak upřímné zpovědi, jak tomu bylo v případě mladičkého sexuálního agresora, pachatele několika velmi surových znásilnění. Rozbor jeho činů a pocitů jsem publikoval v roce 1996 pod jednoznačným názvem: *Jsem lovec!*

„Připravil si do tašky šátek, nůž, který si sám vyrobil, bundu, maskáče a kanady – všechno to uschoval v blízkém lesíku. Později svou výbavu doplnil o čutoru, pásek a šňůru na prádlo. Když přišel do hospody nebo na zábavu, dal si pivo.

Původně mu stačily čtyři půllitry, časem se vypracoval až na osm. Zašel se ke skrýši převléknout a vzít si výzbroj. Pak sledoval ženy. Měl pocit, že je lovec, který jde za zvěří. Říkal si to v duchu, pořád a neúnavně si to opakoval, zpíval si lovecké písničky...

Ve čtvrté třídě základní školy se s ostatními spolužáky při hrách vzájemně svazovali. Líbilo se mu to. Stejně jako když na táboře strkal nějakému klukovi do pusy papír, až se trýzněný pozvracel – to ho vzrušilo. V pubertě chodil onanovat do sklepa, přiškrcoval se, přivazoval se nahý k trubkám, představoval si, že je ukřižovaný.

V osmé třídě osahával spolužačky. Když křičely, utíkaly a schoovály se před ním, zjistil, že je to nejlepší ze všeho, co dosud zažil. Zatímco předtím si představoval trápené osoby v neurčitém nebo mužském pohlaví, teď začaly převažovat dívčí objekty.

Masochistické výstřelky ho ovšem neopustily: Přivazoval se k nábytku, představoval si, že jde na popravu, lehl si svázaný před puštěný sporák nebo do vany s vodou. Někdy si představoval, že místo něho leží bezmocná dívka. Přiškrcoval si přirození provázkem, dával si pleny mezi nohy, cokoliv z toho ho dokázalo vzrušit...

Pak přišla už zmíněná *lovecká* éra, naštěstí i relativně včasné dopadení, protože model svého chování – přiložit ženě nůž k hrdlu, pod pohružkou smrti ji znásilnit a následně ji donutit k orálnímu sexu – měl už dokonale zvládnutý. A brzy by mu tyhle *kratochvíle* přestaly zákonitě stačit...

Během vazby měl sen: Jednu holku přivázal k trámu, s druhou souložil a pak ji pojídal jako kanibal. Ta přivázaná se na to musela dívat. Křičela strachy – a ještě víc křičela, když ji zaživa zakopal do země.

„Proč je chcete ponižovat, deptat? Jsou to přece nemocní lidé,“ hájí sveřepě své pacienty někteří sexuologové, po rocích praxe tak trochu propadlí fachidiotismu.

Spolu se zarytými pseudohumanisty všeho druhu a paladiny zvráceného pojetí lidských práv pak sborově volají: „Zaslужují léčbu, nikoliv věznění!“

Slovo deviant už vlastně není vhodné. Hlavy pomazané všelijakými bruselskými euroolejíčky totiž vymyslely daleko korektnější přídomek – **osoba s poruchou sexuální preference**. Jak hezky to zní! Jinak by se ti neboží pedofilové a sadisté museli právem cítit dotčeni ve svých právech!

Domnívám se, že tento nebezpečně lidumilný přístup, který naštěstí zdaleka nesdílejí všichni odborníci, je ve své optice notně pokřivený.

Pokud někdo spáchá sexuálně motivovaný trestný čin, musí být od společnosti, kterou ohrožuje, dokonale izolován! Což bohužel není případ našich psychiatrických léčen, kde pacienty s nařízenou ochrannou ústavní léčbou hlídá v podstatě bezmocný zdravotnický personál – zatímco daleko lépe strážný (a devianty obávaný) detenční ústav zeje prázdnotou.

A pokud se má deviantní jedinec vrátit na svobodu, měl by o tom – s tíhou vlastní zodpovědnosti – rozhodovat odborný lékař, resp. okresní soud, nikoliv ovšem sídlící v poloanonymním dosahu konkrétní věznice, ale tam, kde ke zločinu došlo.

Tam ať řeknou lidem, včetně pozůstalých po oběti, pěkně do očí: „Jsme přesvědčeni, že X. Y. už není nebezpečný.“ Nejspíš by to s milostmi pro budoucí recidivisty nebylo tak horké!

Ne, já nevolám po doživotní kriminalizaci lidí, kteří uznali, čeho se dopustili, pochopili smysl nařízené léčby, popřípadě dali souhlas ke kastraci. Nezapomněl jsem na slova již citovaného brněnského kriminalisty Matouška:

„Když je člověk na místě činu a vidí zuboženou, utýranou oběť, zatne zuby a říká si: *Tak tohohle pachatele musíme dostat!* Povede se – a pak proti vám sedí člověk se zpackaným dětstvím a zpackanou výchovou, jehož deviace možná zavinil předčasný porod... To je pak trochu o něčem jiném.“

Nezapomněl jsem ani na věty vyšetřovatele podplukovníka Oldřicha Slabého z Ústí nad Labem:

„Každý případ, sexuální vraždy nevýjímaje, je film s 200 000 políčky. Vyřízněte jeden a máte obrázek, třeba ruku s nožem, kterým manželka bestiálně ubodala svého muže. Neuvidíte ale pak i ty další, kdy naopak trýznil on ji. Okamžiky strachu na jejím obličejí, když slyšela, jak se vrací z hospody...“

Podobný film vám mohu nabídnout k případu jednoho sadisty. Bylo mu 36 let, měl velmi nízkou inteligenci, ale nepovažoval bych ho za typického zločince. Domnívám se, že by neukradl auto, ani kdyby stálo otevřené, s klíčky v zapalování. Přesto už dvakrát seděl pro velmi surová znásilnění.

On věděl, že *TO* zase na něho přichází. K lékaři, u kterého se měl každého půl roku hlásit, se dostavil o dva měsíce dřív. Doktorovi ovšem tahle nezvyklá včasnost nebyla divná: *Tak co, dobrý, dobrý?* zeptal se.

Jo, dobrý, odpověděl náš muž a zase odešel. Zanedlouho na to zavraždil ženu, která se opalovala o samotě, na takovém vyšlapaném plácku v obilí někde u rybníka. Neovládl se, jak ji tam viděl polonahou...

A teď ty pochody v jeho hlavě, ta hrůza! On celou dobu věděl, že bude v okolí první chlap, na kterého policie upře pozornost. Že na něho přijdou. Že když ženu nezabije, přijdou na něho tuplem... Ale bylo to silnější. Kde hledat chybu? Snad v jednom jediném políčku filmu? A v kterém? Víte, ne nadarmo se říká:

Svaté město padlo, PŘESTOŽE každý plnil svou povinnost.

Svaté město padlo, PROTOŽE každý plnil JEN svou povinnost.“

Ano, svaté město padlo... Právě proto jsem přesvědčen, že společnost musí vždy nadřazovat bezpečí potenciálních obětí nad lidská práva potenciálních pachatelů!

Snad ještě něco musím vysvětlit.

Proč píšete o takových hrozných věcech? Proč nenecháte nevinné oběti spát? Nebo snad chcete dát dalším vrahům návod?

S těmito otázkami, často i mnohem hůř formulovanými, jsem se přirozeně setkal za svou praxi mnohokrát.

Mohl bych odpovědět citátem Karla Čapka:

„Lidé strašně rádi čtou o zločinech. Patrně to potřebují. Proto čtou detektivky i zprávy ze soudních síní. Potlačte obě, i budou sedět večer na zápraží nebo kolem ohňů a povídat si o zločinech v celém hejtmanství za posledních padesát let.“

Ale nebudu třímat mrtvého klasika jako štít, máchat jím proti spršce výčitek. Ano, o fenoménu vraždy hodně vím – a přiznávám, že zpětná vazba v podobě tradičně vysokého čtenářského zájmu je pro mě, jako pro každého publicistu, lákavá.

Mohu ale taky dodat, že skoro na každém případě lze najít zlatý valounek poučení či varování z hlediska viktimologie.

Už vůbec nechci těžit z prostého lidského zármutku. Velice často se setkávám s pozůstalými po obětech, kteří vítají můj autorský zájem, stejně jako má nediplomatická slova o činech a postojích pachatelů.

Systém našeho trestního řádu a soudnictví je ve svých důsledcích stále bezohledný vůči oběti i její rodině: Zavražděný člověk je jen

položka, faktum bez vývoje. Rodinný příslušník má zas ponejvíc hodnotu jako případný svědek – jakmile skončí výpověď, nikoho už nezajímá.

Naopak, všechna práva a nároky obviněného či obžalovaného, jeho obhajoby, jsou náležitě opečovávány!

Čímž nechci říci, že také rodina pachatele netrpí. Poznal jsem jich hodně a v duchu jim někdy říkám *Pozůstalí číslo dvě*. I když...

Během přestávky jednoho soudního líčení se na mě obořila pachatelova sestra: „Myslíte, že my doma nepláceme? Že taky nejsme nešťastní?“

Odpověděl jsem jí: „Vážená slečno, oba zármutky nemohou být stejné z jednoho prostého důvodu. Váš bratr se velmi pravděpodobně jednou z vězení vrátí. Rodině oběti však zbývají – jednou provždy – jen návštěvy hrobu.“

A právě na tyto lidi jsem při psaní své knihy myslel nejvíc.

Kdo vraždil nočňátka?

Prostitutky. Šlapky. Děvky. Ďapiny. Kněžky lásky prodejně... Spisovatel a znalec „bahna Prahy“ Kukla jim zas vlídně přezdíval nočňátka...

A samozřejmě – kurvy.

Tak povětrné holky ve svých dopisech, určených tisku či policii, tituloval Jack Rozparovač. Právě jeho londýnská vražedná série na sklonku 19. století snad jako první prokázala, že prostitutka je velmi snadným cílem sadisticky založeného pachatele.

Zajímavou sérii tohoto druhu pamatují i policejní archivy první republiky. Je to už tak neškodně dávno...

Ale nenechte se, prosím, ukolébat v omylu: Stránky spisů možná zežloutly, staré fotky trochu vybledly – nicméně tehdejší oběti to nebolelo o nic méně než ty dnešní!

I. Proč si nevezmete klobouček?

V úterý 1. února 1927 byla na severním svahu smetiště, cca 100 metrů za vysočanskou noclehárnou, náhodně nalezena mrtvola 31leté Růženy Petrové, zaměstnáním kuchařky, toho času bez práce i bez bytu. Jinak řečeno, šlo o ženu v zoufalém existenčním postavení, živící se všelijak...

Mrtvola ležela na zádech, s výrazně obnaženým spodkem břicha a kompletně dolními končetinami, nohy roztažené v podobě písmena „V“, nesporně navozující motiv sexuální vraždy.

Z oběti vyšlo v okamžiku škrcení lejno, pachatel v něm zanechal otisk kolena svých vroubkovaných, pravděpodobně kordových nebo

manšestrových kalhot, se souběžnými rýhami vzdálenými od sebe cca 2 až 3 milimetry.

Vražedným nástrojem bylo škrtidlo, konkrétně kravata, původně přišíťá k přední části oděvu viktimy. Pravé stehno měla oběť poškrábáno nehty, podle všeho pachatel na ženě soulož nevykonával. Takže šlo o vraždu z vilnosti, vykonanou pro pohlavní ukojení nikoli surovým znásilněním, ale vraždou samou?

Při opakovaném ohledání místa činu uviděl jeden z detektivů asi 20 m od cesty směrem k žižkovskému Krejčárku, zhruba 100 m od místa činu, v brázdě mezi strništěm a zoraným polem, černou tkaničku, vyčnívající ze země.

Zatáhl za tkanici – a vytáhl zahrabaný balíček, ve kterém byla černá zástěra, podprsenka, roztrhané ženské spodky a černý sameťový klobouk.

Tedy věci náležející Petrové, věci které měla podle svědků krátce před vraždou stále u sebe. Balíček třímala v náruči, o klobouku se dokonce bavila s možným vrahem...

Růžena Petrová byla zaměstnána od 8. do 13. ledna 1927 jako kuchyňská pomocnice v Blažejově restauraci na Letné. V práci se jí moc nelíbilo, s lehkým srdcem odtud odešla, ale brzy mělo být hůř!

Nezaměstnaná žena začala využívat dobrodiní vysočanské noclehárny, kde za malý obnos měla nárok na koupel, postel a polévku s chlebem k večeři i ke snídani.

Jenomže Petrová byla živěl, potížitka, zdálo se jí zatěžko dodržovat – logicky – přísná pravidla ubytovny. 31. ledna navečer neprošla pro předešlé prohřešky přijímací procedurou a zůstala na ulici. Nebo bylo všechno jinak?

Odpolední vydání *Národní politiky* (jak známo, *odpoledníčka Národní politiky*, *čubičky* si kupoval sám Josef Švejk) z 3. února 1927 přineslo nesporně pohotovou reportáž *Zimní večer ve vysočanské noclehárně*.

Její archivní cenu zvyšují dvě fotografie: konkrétně jde o celkový snímek noclehárny, ještě zajímavější je momentka z blízkého smetišť, s údajným místem nálezů mrtvoly, označeným výrazným křížkem. Z celostránkové reportáže si dopřejme menší ochutnávku:

„Byl večer sychravý a deštivý. Když jsme vykonali dlouhou pout od stanice elektrické dráhy rozmočenou silnicí vzhůru, octli jsme se před rozsáhlou, několikapatrovou budovou, obehnanou zdí, jejíž veliká okna plála četnými světly do noci.

Před osvětleným vestibulem tísnila se dlouhá fronta uchazečů o nocleh. Do některých tváří vepsal život své značky strážní a bídy, jiné byly zvětřelé a okoralé jak černý chléb a ukazovaly k tomu, že jejich majitel je všem psotám uvyklý a dovede jim vzdorovat.

Byly tu tváře zřejmě inteligentní, byly jiné, nasvědčující prudké a násilné povaze, ve které se snadno poruší rovnováha a vybijí nečekaným činem. Mnozí pokorně, jiní netrpělivě a s repotem očekávali, až na ně dojde řada a ve mnohých očích pod clonou hustých řas zasvitl zlověstný blesk...

Koupel je rozkoš tohoto místa. Pozorovali jsme četná těla, osmahlá, svalnatá a urostlá, stejně jako bledá a rachitická, nebo s vpadlými prsy tuberkuliků, s jakým potěšením, ba rozkoší se čvachtala a mrskala pod sprchou teplou nebo studenou a jak smývala ze sebe špínu dne i života na těchto místech.

Koupel to byla vlastně symbolická a lidí, kteří přicházeli zahaleni v plášť a s trepkami na nohou, v řadě po dvaceti do jídelny pro talíř husté polévky a notný krajíc chleba, byli zcela jinými lidmi, než ti, kteří hlučeli a bouřili venku...

Pojedli jsme také a musili si přiznati, že polévka byla dobrá. Na to shlédli jsme světlé a prostorné ložnice, všechny s tuctem nízkých a pohodlných lůžek s bílým prádlem a teplou houní, s pružnou a měkkou kovovou matrací, na nichž klidně a pokojně oddechovali spáči...“

Poděkujme do dálek věčnosti autorovi nesporně zajímavého článku, skrývajícimu se pod šifrou -oč-, a věnujme se zas kriminalistickým

peripetiím případu Petrová, který byl svěřen do referátu policejního komisaře dr. Doležela, pod přímým vedením ministerského rady Knotka.

Ve středu 2. února ráno obstoupili civilní agenti bezpečnostní stráže vysočanskou ubytovnu. Podrobili vycházející ženy a muže důkladné prohlídce oděvu, stavu kapes, popřípadě ručních zavazadel, hledali také mezi nocležnicemi nějakou přítelkyni oběti.

Pátrání nezůstalo bez úspěchu, aspoň co se informací týče. Podle několika svědkyň měla mít Petrová u sebe asi 80 Kč. Pokud si ženy nevymýšlely, musela být vrahem oloupena, mrtvá u sebe totiž neměla ani zlomek udávané částky – sumičky rozhodně nemalé z hlediska nouze zdejší klientely.

Kam zmizely další věci Petrové, konkrétně koš, se kterým odcházela z Blažejovy restaurace?

I na to našli detektivové časem odpověď: koš s dámským prádlem a šatstvem – nalézalo se tu též několik dokumentů, mj. Růženin křestní list – byl už několik týdnů dán do úschovy u obchodníka Jana Bašeho, konkrétně ležel v jeho prodejním stánku na Letenském náměstí.

„Třináctého ledna přišla za mnou Petrová a prosila, abych jí koš na krátkou dobu, nejvýš na dva dny, vzal k sobě. Souhlasil jsem, ona ale přišla až za týden a znovu mě prosila, ať ještě u sebe koš nechám, že nemůže sehnat místo.

Bylo mi jí líto, věděl jsem, v jaké nouzi je. Řekl jsem jí proto, že ano, jen ať si rychle něco sežene... Přikyvovala s určitostí hlavou, ale bylo to naposledy, co jsem Petrovou viděl, potom už se nikdy nestavila.“

Detektivové dále zjistili, že Petrová patřila k hloučku 28 lidí, kteří se 31. ledna 1927, ještě kolem půl deváté večerní, marně domáhali vpuštění do vysočanské ubytovny. Hlouček ztropil výtržnost, pořádek sjednal až přivolaný strážník, který vyzval přítomné k odchodu.

Uběhlo pár desítek vteřin a před vestibulem zůstala jen Petrová – a 24letý, atleticky stavěný František Kiss, údajně bývalý komorník maďarské aristokracie.